

Новікова Софія,

здобувач вищої освіти ступеня бакалавра спеціальності «Право» 109 навчальної групи навчально-наукового інституту №1

* * *

колись ти саджав лілії
а зараз сиріє пуста земля
розквітали колись магнолії
як твоє літнє серце, моя згасла зоря

тепер я саджаю твої улюблені квіти
з пожовклого портрету крапають сльози
цей хрест на душі мені ніде подіти
сподіваюсь, переживуть вони зимні морози

нас розділяє всього кілька метрів землі
і я сподіваюсь, що ти мене чуєш
не дай мені втонути в тягучій імлі
і сміх дзвінкий мій ще ти почувеш

як колись, я приходжу поговорити
але почути твій голос я більше не зможу
і буду я мовчки на могилі курити
обійми мене, батьку, прошу

в дзеркалі я бачу твоє обличчя
ці втомлені кришталеві очі
пронизливий вітер до тебе покличе
і прокидаюсь я від твого голосу щоночі

я лежу біля тебе на камінні думок
а ти, як завжди, мені усміхався.
від днів і погоди вже щез наш вінок
до зустрічі, тату, повертайся